

SZENTES és VIDÉKE

VEGYES TARTALMU LAP

Megjelen vasárnap és csütörtökön reggel.
Előfizetési ár:
negyedévre 1 forint 25 kr., félévre 2 forint 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
I. t. 265. szám, *őz. Fried Józsefne* úrnő házában,
hová a kéziratok címzendők.

Hirdetéseket és nyilttéri közleményeket
a kiadóhivatal
mérsékelt árjegyzék szerint számít fel.

Társulati költségvetés 1892-re.

II.

Hogy a költségvetés tételeinek részletezésére térjünk át, a szükséglet rovatának mindjárt a legelején szemünkbe ötlük egy tétel, mely egészen új és eddig egy év költségvetésében sem szerepelt.

A 10 milliós kölcsön fel nem mondható részletének 368,950 forintot tevő annuitási összege után kiállítandó nyugták bélyegére 1155 frt van felvéve.

Kerestük az okát: miért kell egyszerre bélyeges nyugtára kifizetni ezen annuitást, mikor erre 5 éven át semmi szükség sem volt és azt hittük, hogy az állampénztár most már nem közvetlen fogja ezt az összeget a magyar jelzáloghitelbanknak kifizetni, hanem a pénzt a társulathoz utalja, mint adóvisszatérítést és ez fizet a banknak.

Azonban e részben hamar kiábrándultunk, mert a fedezetnél a IV. cím 3-ik tétele azt mondja: »Adóvisszatérítés címén, közvetlen az állampénztárból a jelzálog hitelbankhoz 368,950 frt.; a fizetés tehát most is úgy történik, mint eddig és dacára ennek, most bélyeges nyugtával.

A dolgok ilyen állásánál, mint legilletékesebb helyre, egyes a főigazgatósághoz fordultunk és iránt felvilágosításért és ott azt a megnyug-

tató választ nyertük, hogy az annuitásnak bélyeges nyugtával fizetése a magyar jelzálog-hitelbankhoz ezentúl azért válik szükségessé, mert a következő évtől kezdve a társulat nem fizeti többé a kincstárhoz a járulékot és így ennek nem lesz többé módjában, mint eddig tette, a bélyegilletéket eleve levonni.

E szerint tehát a tétel teljesen indokolt és természetes következménye a változott viszonyoknak, melyek a társulatra csak most kezdenek kedvezőbbé alakulni.

Egyébiránt a főigazgatóság szükséglete — a most említett tételtől eltekintve, 1914 frt 54 kral kevesebb 1892-re mint a f. évre volt, ami abban leli a magyarázatát, hogy a közgyűlési meghívó tárgysorozatának egy pontja értelmében, az alapszabályoknak olyként leendő módosítása van tervbe véve, hogy a gátvédelmi tartalékalap csak 100,000 frt legyen, ehez pedig, a költségeloirányzat szerint csak 14530 frt 51 kr. kell, vagyis: a fentjelzett összeggel kevesebb, mint a folyó évben ugyanezen célra felvéve volt.

A központi igazgatás 1145 frrtal kevesebbe van előirányozva a jövő évre, aminek magyarázatát adja az, hogy jövőre a különböző utazások és napdíjak költségeire 500 frrtal, a tisztavölgyi társulat kezeléséhez való hozzájárulás 250 frrtal kevesebb összegben

szerepel a költségeloirányzatban, a peres ügyekre a f. évre felvett 400 frt pedig a jövő évre egészen elesett.

A nyilvántartói hivatal 204 frt 10 krral fogna a költségeloirányzat szerint többé kerülni a jövőben, mint a folyó évben került, mely többlet személyszaporitásból ered, amennyiben itt egy napdíjossal több van felvéve, mint ahány e hivatalnál eddig alkalmaztatott.

A kisajátításoknál előforduló 184 frt 50 kr. többletet szintén a személyi kiadás emelkedése okozza, amennyiben itt a napdíjakok eddigi 1 frt 50 kr. napdíja 2 frtra tervezetnek felemeltetni.

Végeredményként a főigazgatóság jövő évi szükségletének e szerint 1515 frt kevesebbet mutatkozik 1892-re, aminek magyarázatát azonban — mint már megjegyeztük, nem annyira a takarékoság elvének szigorú szem előtt tartásában, mint abban találjuk, hogy a gátvédelmi tartalékalap kiegészítésére kevesebb kell, mint kellett eddig.

Attérve a szakaszigazgatóságokra, azok után, amiket ezekről lapunk előző számában, különösen a szakaszigazgatói adminisztratív állásokra, vagy helyesebben, a békés-bábockai szakasznál ezen igazgatóságnak tervbevett újabb való betöltésére nézve elmondottunk, itt még a következőket kell megjegyeznünk:

Örömmel látjuk, hogy a mult évben

TÁRCA.

Lányka! rabló

Lányka! — rabló a te szemed,
Elrabolta a szívemet.
Ha még egyszer szabad lennék,
A szemedbe so'se néznék.

Óh, de minek panaszkodom,
Tudod úgy is, hogy hazudom.
Jobb már nem is lehet ennél:
Hogy te kis lány rabló lettel.

Bár rab szívem, szemed rabja,
Könnyem bele nyugszom abba.
Két szemed oly szépen ragyog:
Örülök, hogy rabod vagyok.

Örülök, — de forró vágyam:
Rabló lenni e rabságban.
Rabnak lenni, mégis lopni,
A szivedet elrabolni.

Igy mind ketten rablók lennénk,
De másnak kárt so'hsem tennénk.
— Hisz rablásunk nem más lenne:
Két szfv igaz, hű szerelme.

Ősz volt

Ősz volt, hulló lombok, sárguló levelek
Tanítottak engem beszélni te veled . . .
Bár ritkán szólottunk, de értettünk róla,
Százat felett szívünk minden egyes szóra.
Aztán szentül hittük: képzelődés álom,
Gyűlölet, csalódás nincsen a világon.

Most virágzó tavasz hív a keblére,
Óh! talán kíváncsi az ősz gyermekére?!
Ezret is szólunk most, bar ne érténék róla,
Néma, szótlán a szív minden ezer szóra.
Helyette madár dal zendül meg az ágon:
Szerelmem és hűség muló, csalfa álom.

Tavoli Endre.

Északi fény.

— Emil Marriot beszélye. —

(Folyt. és vége.) (16)

Olykor, ha az estszürkületben ott ült festőállványa előtt, Francesca beosont hozzá, lekuporodott lábaihoz és fejét az ölébe hajtá. Mióta Oroszországban hazaérkeztek, borzalmas változáson ment neje keresztül. Félt a sötétben és olykor rémesen felsikított . . . úgy rémlett előtte, mintha Vera jelenne meg az ajtófél keretében és komolyan, ünnepiesen integetne

fel. A gondolat, hogy az öngyilkos nő őt, mint boldogsága megrablóját átkozva, halt meg, éjjel-nappal üldözte őt. Órákhosszant eltérdelt a Mariakép előtt, hogy Vera elkárhozott lelkeért imádkozzon. A gyermek, akit végtelen kín és szenvedés közt szült, holtan jött a világra. Könnytelen szemmel nézte, mint viszik el a piciny koporsót és alig látszott tudni, hogy az mit rejt magában.

Az orvosok igyekeztek Jánost megnyugtanni. Francesca olyan fiatal még, talán idő előtt ment férjhez, aztán a hosszú tél út is ártott neki és gyermekének . . . idővel majd jobbra fordul minden. De János vigasztalhatatlan volt.

— Súlyos bűnért kell bűnhödnünk; ez volt a gondolata. Es egész életünk e bűnhődés leendő.

Olykor Francesca átkarolta nyakát lesoványodott karjával és keservesen zokogott.

— Nem szeretsz többé! Szíved ama halott asszonyé!

Hasztalan igyekezett őt e gondlattól elterelni, hasztalan esküdözött, hogy most is úgy szereti, mint ama napon melyen az első csókot kapta tőle, de hogy a büntetlen bűn gondolata nyomasztóan hat lelkére . . . a

a f. évi költségvetés egy tételére tett megjegyzésünknek volt némi foganata.

Kifogásoltuk ugyanis, hogy a szakaszok igazgatóságai, a védelem után az anyagok felszedésére, javítására és elhelyezésére túlmagas összegeket iránynoznak elő és kimutattuk akkor, hogy mily óriási munkaerő, mennyi felszedendő anyag kellene ily óriási kiadás igazolására.

A jövő évi költségelőirányzat e tételre némi javulást mutat, mert mindenik szakasz lejjebb szállította ezen követelését, bár — a k.-szt.-márton-mindszentit kivéve — még mindég nem eléggé ahoz, hogy elfogadhatónak találjuk.

Van azonban a szakaszigazgatóságok költségelőirányzatában két tétel, melyet részben kifogásolunk, részben pedig keményen megrónunk kell.

Az egyik, a havvédek gyanánt szolgáló fűz- és egyéb fanemek ültetésére és ápolására éveken át előirányzott és a szentesi valamint a vásárhelyi szakaszigazgatóságnál 2000 forint jóval haladói összeg, amelynek alig találjuk azt a magyarázatát, hogy még mindég ilyen sokba kerüljön ez a befásítás, amelynek ellentétele, a bevételi rovatban az ölfá, rőzse és fűzfavesszők elárúsításából befolyó, a három szakaszon együttesen mintegy 3—4000 forint volt.

Nem találjuk ennek magyarázatát különösen 1892-re a szentesi szakaszigazgatóságnál, mert hiszen e befásítás havvédül szolgálván, ilyennek szüksége, ha nem is egészen, de jó részt eszik e szakasz vonalán, a f. évben 160,000 forint költséggel eszközölt gátburkolás következtében.

A másik, amit nem pusztán kifogásolunk, hanem keményen megrónunk is kell, az: hogy mind a három szakaszigazgatóság a jövő évre is előirányozta költségvetésében a tűzkár elleni biztosítás összegét, holott a jövő év, mint a biztosítás 6-ik éve,

a kedvezményes, vagyis díjtalan esztendő volna.

A biztosítás ugyanis ezelőtt 5 évvel köttetett, a biztosító társulatoknál szokásos gyakorlat szerint, melynek értelmében minden 5 díjfizetéses évre egy ingyenes, kedvezményes év esik 6-iknak, ez a kedvezményes év 1892. volna, miért történt hát ennek dacára, hogy a három szakaszigazgatóság költségvetésében a tűzkár elleni biztosítást összesen 886 forinttal felvették?

Ugy értesülünk, hogy ez a legnagyobb fokú slendriánság kifolyása, hogy a biztosító kötvényt, dacára a jövő év kedvezményes voltának, már az idén megújították és ha ezen értesülésünk való: úgy ez csak újabb bizonyítéka annak, milyen haszontalan, felesleges valami, az adminisztratív szakaszigazgatóságok tovább-fenntartása. Mert ugyan mire jó az a szakaszigazgató, ha gondolja még arra sem terjed ki: mikor jár le a tűzkár elleni biztosítás? melyik év a kedvezményes és mikor kell a biztosító kötvényt megújítani?

E slendriánságtól eltekintve, mint már lapunk legutóbbi számában is említettük, a három szakasz jövő évi szükséglete 3128 forinttal kevesebb, mint volt a folyó évben, azonban ezen megtakarítás csak a kun-szt.-márton-mindszenti vonalon az idén épült 160 ezer forint téglaburkolás létesülése folytán vált lehetségessé, ami e szakasz szükségletét pusztán a védelmi anyagok fuvarozása és munka-erő címén 5300 forinttal csökkentette.

Hogy a szakaszoknál milyen hullámság van a f. évi és jövő évi költségelőirányzat közt, ezt már előző cikkelyünkben kimutattuk, erről tehát nincs mit mondanunk többé és bizást áttérhetünk a »szükségletéről« a »fedezetre«.

Örömmel konstatáljuk, hogy itt lényeges javulás mutatkozik úgy egyes szakaszoknál, mint a főigazgatóságnál.

A szakaszok bevételei jórészt jelentékenyen emelkedtek. Így a békésbábockai szakaszé, a haszonbérleteknél 980 forinttal, a fűtermés eladásánál 500 forinttal és a különfélekénnél 20 forinttal, összesen tehát 1500 forinttal. A kun-szt.-mártoni szakasznál 610 forinttal a többlet, ami a haszonbérletek és a fűtermés több jövedelmében leli magyarázatát. Ellenben a mindszent-apátfalvi szakasznál nagy visszaesés mátkozdik, mert itt a remélhető bevétel 1400 forinttal kevesebbre van előirányozva, amiből pusztán a fűtermés értékesítésére 1000 forint esik. Ennek a magyarázatát pedig — öszintén szólva — miben sem találjuk meg, mert gyepesítésre, a rendelkezésünkre álló adatok szerint, évenként fel van véve egy határozott összeg, 1889-ben annyi mint 1891-ben és 1892-ben s a fűtermés értékesítése ennek dacára évről-évre jelentékenyen apad.

A főigazgatóságnál befolyó fedezet egy erős tétele a f. évi előrelátható megtakarítás: 32,000 forint.

Ma, természetesen, nem tudható: ennyi lesz-e csakugyan ez a megtakarítás, vagy valamivel több vagy kevesebb, mert a f. évből még két hó van hátra.

Azonban, amit a költségelőirányzat megtakarításnak nevez, az korántsem az, hanem tulajdonképpen csak természetes következménye annak, hogy a f. év is szerencsésen, minden árvízveszedelem nélkül telt el eddig és így nem kellett igénybe venni az ideai költségvetés azon tételeit, melyek mindenkor csak feltételesen, az árvízvédelem szüksége esetére szavatolnak meg a közgyűlés által.

E tételek pedig a f. évre a következők voltak:

A békési szakasznál védelmi munkaerő és fuvaroköltségre 8,000 forint.

Védelem után anyag felszedés, javítás és elhely. 1,500

szerecsentlen nő nem hitt szavában. Halványan, lesóványodva arcban és alakban, örökké agódova élt férje oldalán, azt képzelve, hogy a férj gyűlöli és megveti őt . . . és akkor futott előle és sikoltzott, ha János közeledni akart hozzá,

A művész pedig átkozta önmagát és gyenge, érzélgős szívét, mely nagyon is nekiadta magát a hiú, késő bánatnak . . . most már csak ifjú neje gondolt és arra, mit kellene tennie, hogy felgyógyuljon.

De neje nem gyógyult meg. Leginkább az a képzelődés nyugtalanította, hogy az öngyilkos nő ő érette szenvedni a pokol kínjait . . . és semmi ima, semmi szerelmi szó, semmi gyöngédség, miben férje és anyja bőségesen részeltették, nem volt képes tőle e rémképet elűzni.

A lelkét átfogó búskomorság évről-évre csak súlyosbult, János rég feladta a reményt, hogy valaha felgyógyuljon. Még mindég szerette ugyan a nőt, aki olykor alig ismerte meg, szeretete egy édes anya önfeloldozó szeretetével, aki gyermekét menthetetlenül látja a sirba hervadni, szeretete mélyesége, határtalan szánalommal . . . de a nő nem érezte többé e szeretmet. Olykor idegenkedő, bámuló

tekintettel meredt férjére, kezét gondolkozva szoritotta homlokához és fejét ráta . . . Ilyenkor úgy rémlett, mintha valamennyire emlékeznek az elmúlt napokra — de teljes öntudatra egyetlen egyszer sem ébredt.

Barátai gyakran tanácsolták Jánosnak, hogy váljon el tőle és helyezze el valamely cimbebeteg intézetben . . . De ő erőlyesen utasított vissza minden ilyen tanácsot. Az ő édes, bájos, csendes gyermekét komor, ideges örültek közé bocsásná! És aztán — bár milyen fájdalmat okozott is neki látása: még sem volt volna képes őt nélkülözni. Francesca csak árnya volt önmagának, árnya egy rövid, szép és korán eltűnt boldogságnak: de még elváltozott vonásaiban is megtalálta az emlékezést élete legszebb szakára. Hűségesen akarta épölni e szegény árnyat, mint legfőbb, legszentebb tulajdonát.

* * *

Minderre gondolt, e fölött elmélkedett, ahogy Francesca anyjától egyedül hagyva, ott ült a sötétben és felidézte a multat sötét sirjából. Mint művész nagyranőtt az utóbbi években, nevét ünnepezték, a művészetért lelkesedő világ hódolattal adózott neki határtalan elismerést. Oh, szép ifjúkor, mikor még

remélünk és küzdünk, kívánságaink és vágyaink vannak!

Sötét hajában az első ezüstös szálak mutatkoztak, komoly és hallgatag, szinte öreg ember lett . . . Künn dicsőség, hírnév, babérokoszorúk, otthon a lakásán az örökké egyforma, semmi által fel nem oldható gyász.

Isten nevében hát! Az elégtelenség, a sorssal való kegyetlen osztályozás ideje messze mögötte fektült; megbékélt végzetével és nem kérdezte többé, komoran fellázadó haraggal:

— Miért kell éppen nekem ilyen keményen bűnhődnöm? Miért jár-kei annyi nyomorult, bűnös gazember büntetlen a világon, miért hogy a végzet csak a tisztességes, becsületes emberek iránt kéréllhetetlen, ha egyszer ballépést követtek el?

Nem kérdezett, nem zúgolódott többé; megadta magát.

És szívében gyöngéd szeretettel, szemében és arcvonásaiban szelíd megdás kifejezésével közeledett az ajtóhoz, hogy belépjen a szobába, melyben boldogságának szegény árnya, önfeloldozó álomba merülve, fektült.

A szentesi szakasz e két tétele — — — — 10,200 frt.
A mindszei szakasz 11,500 »

Összesen tehát 31,200 frt.

Ha ehez hozzávesszük a védelem alkalmára, útiköltségekre, szintén a f. évre a három szakasznál felvett összesen 2700 frtot is, tulajdonképen 33900 frt az, ami feltételeken szavaztatott meg a mult évi közgyűlés által a folyó év terhére és — ha egyébként a folyó évi költségvetés minden egyéb tételét kimerítették is, ezen összegnek mindenestre feltétlenül érintetlen maradvány, vagy nevezzük megtakarítás-ként kellene mutatkozni.

S ha a jövő évi költségeloirányzat, dacára ennek, 32 ezer frt megtakarítást tüntet fel, úgy ez azt bizonyítja, hogy a f. évi rendes költségvetés keretén túl, tulajdonképen 1900 frt elköltésére van még az év végéig kilátás abból, amit csak árvízveszély idején volna szabad igénybe venni.

Egy másik summás tétele e fedezetnek az a 60.000 frt, ami a most konvertált 6 milliós adósság 600.000 frt tartaléktökejének kamataikat a jövő évben a társulat pénztárába befolyani.

Azonban ennek egy jelentékeny része, 42 ezer frt csak átjövő bevétel, mely még 1890 és 1891-re volt volna esedékes, de a konvertálás lebonyolítása folytán csak most lesz fizetve s ha már most tekintetbe vesszük, hogy pusztán a tételnél 42 ezer forint megy át előző évekről a következő év bevételé gyanánt, úgy könnyű magyarázatát adni annak, hogy miért lesz kevesebb a jövő évben az ártéri kirovás 87.390 frt 95 krral, mint a f. évben volt.

Mert e helyütt ki kell igazítanunk azt a tévedést, mely e részben lapunk legutóbbi számába becsúszott, ahol az ártéri kirovás kevesebbete csak 8790 frt 95 krral lett kitüntetve, holott az tulajdonképen 87.390 frt 95 krral.

Mindeneket egybevetve, figyelembe véve a legutóbb érintett 42 ezer és 32 ezer frtos tételeket is — ezek leütésével végeredményül még mindig az tűnik azonban ki, hogy a helyzet, az ártéri kirovás dolgában 13.390 frt 95 krral javult, ami mindenestre figyelemre méltó, mint a kezdet kezdete a javulás útján.

Munkácsi Mihály Szentesen.

A f. hó 8-án, a delután 4 órai vonattal érkezett hozzánk világhírű festőművész hazánkban, Munkácsi Mihály, a Szt-Mártonj eljéje utazott Zsilinszky Mihály főispán és Petrovics Soma helyb. evang. lelkes, továbbá egy rokona és Ecsy festőművész társaságában — és tekintve a rövid időt, mely az előkészületek megtételére és a közönség értesítésére a fogadó bizottság rendelkezésére volt, olyan tüntető, szívélyes fogadtatásban részesült, amellyel mi is, de vendégünk is, kölcsönösen meg lehetünk elégedve.

A mondott napon már delután 3 órától valóságos zárandóklás indult a vasúti pályához a város minden részéből. Gyalogszerrel 3000-ét haladó közönség gyűlt ki a lakosság minden rétegéből és vagy 50 magánfogat, mind telve előkelő hölgyvel, ünnepesen öltözött férfakkal. Lehet mondani: a város egész értelmisége kint volt; a járásbíró, a városi előjáróság, a társulat tisztikarának

számos tagja, a városi képviselők nagyszámában, az izraelita és evangélikus nőegyletek, az ipartestület lobogója alatt, az iparosifjak egylete stb. csak a megyei tisztikar és a jótékony nőegylet választmányja hiányzott, akik az érkező vendéget a vármegyeháznál várták és üdvözölték.

A pályaház perronja szépen fel volt díszítve zöld koszorú-füzérekkel és lobogókkal, Lehot a Bandi pedig rázendítette a nótát, hogy a gyülekező sokadalom több türelemmel várja be az érkező vonatot.

A mi vidéki időszámításunk szerint, a 4 órát be is várta mindenki türelemmel, de a vonat most már zónaidó szerint érkezik és ami időszer addig eltel: a közönség már ideges várakozásban volt, a nyakak előre nyúltak, egy-egy alak kihajolt a sinvonal fölé, hogy kikémleljen, a sorok rendje hullámzott, változott, meg-megbomlott untalan.

Végre éles füttyözés hasította a levegőt, jelezve a vonat közeledését, a jeladó csengő felsikongott és pár pillanatra rá az érkező vagonosor a perrón elé gurult.

Ahogy a vonat megállt, nyomban kivágódott egy első osztályú kupé ajtaja és előtűnt a mester karakterisztikus művészeje, hatalmas alakja, amelyről el se akarjuk hinni, hogy gyermekkorában vézna, satnya, mozdulataiban félszeg és nehézkes lehetett volna, mint tanulóársai állítják — olyan ruganyos, élteljes, mozdulataiban könnyed mostan.

Tasnády Antal dr. polgármester, az érkező vendég felé harsogó 1000 torkú »Éljen« közben lép a művész elé, aki a közönség üdvözlésére lemelei kalapját: egy önkénytelen tisztelet parancsoló jelenség, ahogy most hóféhér borzas haját meg-meg lengeti a fuvalom.

A Bandi zenekara még a vonat érkezésekor rázendítette a »Rakócyt« aztán, ahogy a riadó »Éljen«-nel a zene utolsó akkordja is elűt, Tasnády Antal dr. polgármester a következő rövid, de annál szebb beszéddel üdvözölte a művészt:

»Ünnepelt Művész!

Nagy fia e kicsiny hazának!»

»A tiszta magyarság e valódi fészében, Magyarországon kello közepén, Szentes városában, az előjáróság, a képviselőtestület és a város egész közönsége nevében üdvözöllek Téged, mesterek Mestere! — midőn e város anyatödének rögét itt először érinti lábaid. — Művészeted hatalmával meghódítád bár a világot: Te, szerető fia az édes magyar hazának, vissza-visszavágyol az egyszerű édes anyához, e honnak földre, hol egykor gyermeki bölcsőd ringott. Bízunk paloták tündöklő sorai közül ide jöttél, e sárknyhókkal szerény városkába, hogy itt az igazi magyar fajt megismerd és tanulmányozd s ez által fényes bizonyítást add lángoló hazaszeretetednek. — Légy üdvöz e város falai között! Egyszerű, de igaz magyar vendégszeretettel fogadunk. Lépj köznök s mi örömtől dobogó szívvel mondjuk: »Isten hozott!« —

Szünni nem akaró »Éljen« követte a polgármester üdvözlő szavait, melyekre Munkácsi, látható mély megindulással, körülbelül a következőket felelte:

»Mélyen megindulva köszönöm önöknek a nem várt fogadtatást, amelyben részesítenek. Ide jöttem az alföld szívébe, Szentesre, hogy önök-nél merítsek inspirációt most tervezett nagy művemhez. Tanulni, munkálkodni, megfigyelni jöttem és az az igaz magyar vendégszeretet, mellyel fogadnak, bizonyítja, hogy jó helyre. Legyenek meggyőződve, hogy e fogadtatás emléke mindenkor fog élni a szívemben, messze önkötl is.»

A vendégművész szavait többször szakította félbe a közönség lelkes éljenc, mely frenetikusán tört ki, ahogy beszédét végezte. Es ez a szünni nem akaró éljenzés kísérte ki az indulóház elé, hol a város reá váró négyes fogatán foglalva helyet a főispánnal, a magánfogatok végtelen sorától kísérve, a vármegyeházához hajtottat.

A fogadtatás itt is szívélyes, lelkes volt. Stamer Sándor alispán mondotta az üdvözlő beszédet és a jótékony nőegylet tisztelettel, mit a mester mellyen elrészkenyílvél köszönt meg. Aztán visszavonult a főispán lakosztályába, akinek, ittléte alatt, mint közel rokon, a vendége.

De még egyszer kijött a nagy gyűlésterembe, hogy az ipartestület tiszteletét fogadja és valóban megható jelenet volt, ahogy a hajdani egyszerű iparos, ma nagynevű, ünneplni méltó, az ő kvázi-pályatársával beszédebe credt, kezüket szorongatta.

Zsoldos János női-szabó-mester bemutatta a művészeket a fiát, akiről úgy halljuk, hogy igen ügyesen fest különösen arcképeket és a nagy mester meleg érdeklődéssel tudakolta: nem tekinthetné-e meg a fiatal ember eddigi munkáit?

A művész érkezésének estjén a főispánnal szűkebb körben vacsora volt, mely alatt a daleyet lepte meg a kitünő vendéget sikerült szerezni.

Pont 8 órakor este vonult fel a daleyet menete, színes lámpionok sokasága alatt a vármegyeház elé, a főispáni elfogadó terem ablak alá, hova ekkor már óriási néptömeg gyülekezett, mely riadó éljenzésbe tört ki, ahogy a mester alakja a nyitott ablakban előtűnt.

A daleyet rázendítette a »Mizengi tül a bérceket« című gyönyörű dalt, melynek elhangzása után Pólya Ferenc tanár igen szép beszéden üdvözölte, a város közönsége nevében a kitünő vendéget, kit a messze hangzó remek beszéd alatt és után is a közönség szüntelenül éljenzett.

Munkácsi hangja remegett a megindulástól, ahogy a kellemes meglepetést megköszönte és ki is jelentette, hogy — mint a gyermek édes anyjához, úgy fog vissza-visszatérni hozzánk, ahányszor csak erre alkalma kínálkozik.

A daleyet erre a »Cserebogár« majd a »Mi füstölög ott a síkon, távolban« kezdetű dalt és ezzel kapcsolatban még néhány népdalt énekelt. A két előbbi Munkácsiinak kedvenc népdala és mikor a másodikkal a daleyet a végzakhoz ért: »Hej, de szívem csak azt mondja, jobb itthon«, a mester vidáman lekiáltott: »Bizony igazuk van!«, ami a közönség szünni nem akaró éljenzését vonta maga után.

Még egyszer megköszönte Munkácsi a kellemes meglepetést, ahogy a daleyet éneklőnek utolsó szava is elhangzott s aztán a közönség a vendégművészt és a főispánt tüntetőn éljenzve, rendben cioszlott, a daleyet is elvonult.

Es ezzel zárult a nagy művész érkezésének fogadtatásának első napi ünnepi programja.

Másnap, a f. hó 9-én már kora reggel lent járt Munkácsi a piactéren és szóba állt a néppel, beszélgetett egyesekkel, hogy kivalogassa magának, tervezett nagy mester-művéhez, az alkalmas egyéneket modellül.

Össze is szedett egy jó esomé embert, akiket bevitt a megyeház udvarára, ahol csakahamar kezdetű vette az alakok csoportosítását a már kész képvázlat fényképe után. Lekerült egy ördögös fotografáló masina is az udvarra, melyet a művész hozott magával és ahogy ő megfelelő állásban csoportosította alakjait, Ecsy festőművész, aki Munkácsiinak segítkezik, azon-mód lefotografálta a csoportokat.

E munka végeztével Munkácsi a főispán és segítőársai kíséretében Csongrádra rándult át, hogy ott is tanulmányokat tegyen, mintákat keressen alakjaihoz. A társaság Csongrádon Ujhelyi Nándor ügyvéd vendége volt és ott is ebédelt.

Erkezését a vendéglátó ügyvéd háza előtt nagy néptömeg várta, mely lelkesen megéljenzete a kitünő vendéget.

Sok szép parasztembert mutattak itt be Munkácsiinak, de ő nem a szépet, hanem a jellegzetest kereste, mert szépet, mint mondta, mindenütt talál, neki pedig nem ez, hanem tipikus és magyaros kell.

Este 6 óra volt, mikor a vendég-művész és társasága Csongrádról hazaérkezett. Aznap a kaszinó-választmány a nem is tiszteltgett aztán nála, hanem csak a f. hó 10-én, tegnap délelőtt, hogy a tegnapi esti társasvacsorára, melyet tiszteletére a kaszinó a Kass-szállóban rendez, meghívja.

Közvetlen ezután Munkácsi tegnap újból lement a piactérré és kiválasztott magá-

nak egy eredeti, csakugyan jellemző alakot, akit aztán többféle állásban fényképeztek le, néhány más öreggel együtt. Ugyanekkor a művész egy kanaszűrt is vásárolt.

A vendég művész itt időzésének alkalmából rendezett óváció fénypontja volt két-ségtelenül a tegnapi esti társasvacsora.

Előkelő, mintegy 200-ra tehető közönség, köztük sok hölgy vett részt e társasestélyen, városunk társadalmának minden rétegéből. A hangulat kedélyes, feszletlen volt, bár a művész kívánságához képest, minél kevesebb pohárköszöntő fűszerezte.

E társasvacsoráról lapunk újdonsági rovatában referálunk és itt még csak azt kívánjuk megjegyezni, hogy Munkácsi tegnapi Szegvárra randult ki, tanulmányokat tenni, ma délután pedig Szegedre utazik.

Üldözési mánia.

Rettenetes betegség. Aki ebben szenved, jaj annak, el van veszve menthetetlenül.

Jaj még a környezőinek is, mert ezek örökösök csak azt az egyet hallják tőle, hogy milyen üldözötteknek van kitéve ő, aki a világ közepé, aki körül örvényben torlódnak a föld minden eseménye, a természet minden jelensége. És mind csak őt, az ártatlant, az elhagyottat, a hőst üldözi!

Ilyen üldözési mániában szenved a »Magyar Hírlap«.

Középkori lovaglegyverzetben, romantikus vezércikknek jelennek meg nap-nap után sorra és búskomor balladákban zengenek a hősről, kit üldöznek a hatalmasok, mert rettegnek tőle. És levonódik a kérlelhetetlen konklúzió: hogy el kell pusztulnia a világnak, e hazának, e kaucuknemzedéknek, mert Szapáry Gyula üldözi Horváth Gyulát, a »Magyar Hírlap« (előfiz. ára 3 fnt 50 kr.) szerkesztőjét.

S az üldözött hős félre paripán vágat vesze-viharba és osztogatja vakon jobbra-balra a csapásokat: egymaga megbuktatja a közigazgatási törvényjavaslatot, porba szítja Szapáryt s már-már azon a ponton áll, hogy győztesen kerülővagyolja a harceket és az általános megelégedés morájában felissze sisakját, mikor újabb üldözött jelenik meg a porondon, a vasútióriás, akinek szintén nincsen egyéb dolga, mint üldözni a »Magyar Hírlap«-ot. (Segédszerkesztő Fenyő Sándor.)

Ó felsége a király körútat tesz hű népei között; nem félhasználnák őt is a hűtlen tanácsadók, hár belepzeletten, de mégis félreértéketlen nyilatkozatot tegyen a »Magyar Hírlap« (mutatványszámok kívánatra feléig ingyen) ellen?!

Nem állják magát a koronát ellenkezésbe keverni »e lap szerkesztőjével!« Mivel más uton nem bírják legyőzni őt, most a koronát akarják könnyelműen egy veszélyes pártbarcba igzartni!

Vilmos császárt érti beszéde se tiszta dolog, valószínűleg nem Napóleont értette ő, hanem a »Magyar Hírlap«-ot és ennek szerkesztőjét. Szapárytól kitelik, hogy szájába adja magának a német császárnak is e lap szerkesztője ellen szívében forrongó, üldözött gyűlöletet.

Hasztalan mondják a francia-orosz flottademonstrációt és a nyomában létrejött szövetséget is bekécs természetűnek: csak a vak nem látja, hogy éle a »Magyar Hírlap« (10 arany pályadíj a legjobb újdonságra!) ellen van irányítva.

Hogy a reichenbergi merénylet sem a királynak volt szánva, hanem, hogy azt Szapáry inscenizálta Baross útján a »Magyar Hírlap« ellen, fájdalom ma már nagyon is világos.

De többet mondunk: még az amatőr-fotografusok is a »Magyar Hírlap«-ot üldözik. A kétségbeesett szerkesztőség három tagja sirva panaszkodik, hogy tarfejű úr (Baross Gábor ábruhában) őket fotografizolja éjjel-nappal a szemközti ház ablakából s olyan ördögös masinája van, hogy — mint a képek egyike ábrázolja — az utcai szobákban és falakon keresztül hatva egyenesen az udvari folyosót képes felényképezni. Ime, be is mutatja a képeket, — melyekhez hál! Isten szintén hozzájutott mesés áldozatok árán, — az egyiknek látható, hogy »a »Magyar Hírlap« előzetési ára 3 fnt 50 kr., a másodikon az, hogy »segédszerkesztő Fenyő Sándor«, a harmadikon a mutatványszámokkal üzőtt szívesség, a negyedikken nyitott ablaknál

maga Horváth Gyula, amint a rettenetes iróttollat tartja kezében s a legkifogástalanabb vidéki fotograf-poseba helyezkedve, »recht freundlich« belenez a masinába. Feje körül olyan fényes, fehér glória van, mint Szent Alajosnak.

Mindezek után a »Magyar Hírlap« mit tehetne egyebet, mint hogy a nagyerdemű közönség szíves pártfogását kérje az épen megnyitott negyedév küszöbén, számtalan üldözött ellenében, ígérvén, hogy nem fog az előzetési pénz érdemtelenségre pazaroltatni, mert a »Magyar Hírlap« naponta gondoskodni fog arról, hogy vész híreket közöljön a bar. kir. államvasutak kocsparkjáról, deficitjéről, M. Rosz Gábor bornirtságáról. Sőt e célra nem kimélné sem költséget, sem fáradságot, havi 120 forint fizetéssel külön felístat tart magának és nemcsak a városligeti pillanat-fotografusokkal, de magával a legelősebb magyar élclappal az »Üstökös«-sel is szerződéses viszonyba lépett.

Különösen felhívhatók a vasúti és postai alkalmazottak figyelmébe azon nem megvetendő körülményre, hogy a »Magyar Hírlap« gazdagon berendezett raktárt tart sérélmekből, melyek a legséremszegényebb viszonyok közt is képesek a miniszter durva zsmokósága felett általános és jogos megütözést kelteni.

Valóban páratlanul naivnak kellene lennie a közvéleménynek, ha igaz színében nem tudná látni azt a kurta, szürke vilátságot, melyet e görögötték színe, fénye és e színészies deklamálások takargatnak.

A kezdet nehézségei óriási földadatot rónak egy-egy újonnan megérkező lapra; nem is lehet csodálni, hogy a feltünnívágás minden riktó színével és kiáltó hangjával igyekszik magára vonni az emberek figyelmét az ilyen.

Szabad a vásár, szabadok az eszközök, legfőlebb az izlés válogat közöttük.

Ne gyujtogassa azonban senki a maga rakéta-bekáit ama szalmaféldű esű mellett, melybe mindnyájunk termése van betakarítva. Mert az entré, amit mellette magának szed, édeskeves vigasztalás nekünk, közvagyonunk veszélyeztetéseért. És éppen ez azon szempont, mely jogot ad nyilvánosan hozzá szólni egy hírlap egyébként egészen magán-, egészen üzleti ügyéhez.

A magyar kir. államvasutak drága közkin-csünetek képezik s bár megengedjük, hogy a magyar kereskedelmi tárcát Baross Gábornál sokkal hivottatbb és kiválóbb szakember, mondjuk Kohn Dávid úr, a »Magyar Hírlap« közigazgatási cikkezője és vasút deficit-terjesztője nagyobb sikerrel vezesse (például Horváth Gyula kormányelnöksége alatt) — am addig is, míg ezt megtörténhetik, a viszonyok elzüllesztésétől okunk van visszaradni.

Tudni kell azt, hogy minden hivatal-szervezetben — különösen pedig a nagyobb szervezetekben — a született elégtelenség száma nagy.

Elynyomott tehetség és a világ által nem méltányolt erők, a felsőbbesség és a szolgálat-keret gyűlöletes nyomását érző és amiatt lázongó elemek különösen ott találhatók nagy számmal, a hol fél-képtettség emberek vannak nagy tömegbe összeszorítva.

Nem lehet az állítani, hogy ezen elemekből a vasúti, postai és távirati szolgálatba szintén ne volnának és pedig elegendő mennyiségben.

Az igzató szikra sehol oly könnyen nem robbant, mint éppen itt, ahol nagy anyag van fáljalmozva s ahol nagy érdekek gépkerekét hajtja ezer meg ezer apró, de harmóniába hozott emberi kezerő.

Ezt a réteget folyton igzartni, felsőbbességével valóságosan dacoltatni, ellenségévé tenni, valóban hasonlít ahhoz, mint ha valaki a hadsejregyelmét bontja meg s a közkatonákat szabadítja a hadvezérekre, azok tettei fölött birákká avatván őket.

És ha az államvasutak igzgatósága, vagy a miniszter, vagy akárki elültja a vonatról, mint a közvetlen hivatalos munka szinteréről azt a lapot, mely pályadíjat oszt a hivatalos titkok házitólvajainak s megzavarni igyekszik igzgatásaival a nyugodt munkálkodás gépkerekeit, — igzaga van az igzgatóságnak, vagy a miniszternek és nem a saját, hanem az ország érdekében cslekszik helyesen s kötelessége szerint.

Meg kell ezt tennie akkor is, ha bár tudja, hogy ez intézkedésekből is üzleti háttéret lármáz magának az a szineslánggal lobogó »ideálistmus«, melynek a hiszékeny gyermekek számára

kieszelt pillanat-fotografiai csak egy lábba esett lap Barnum-reklámjainak vetik papirosra képt.

*

A Szávay Gyula által jelesen szerkesztett »Győri Hírlap« közli ezt az elmés, igaz cikket: melynek reprodukciójánál csak az okoz némi aggodalmat, vajjon nem-e akar ez is önkénytelen reklám lenni?

Mert úgy áll a dolog, hogy mostanában mindennek bizonyos reklám-szaga van, ami bármiféle nekzsásban is áll a »Magyar Hírlap«-pal.

Hiszen csak a napokban tűnt ki, hogy az újságnál még a tüntetések is reklám-szerűen rendeztetnek, éppenséggel arra a mintára, ahogy a szentesi kaszinó-hétkalnakor a Sima-féle fáklásmenet tüntetése rendeződött.

A napokban ugyanis — mint ezt a »Szentesi Lap« is nagy diadalal és örömmel hirdeti, Budapesten, állítólag több egyetemi hallgató tüntetett volna Horváth Gyula, ami kegyes jötevőnk mellett és Baross miniszter ellen.

Igen ám, de a tüntetés Budapesten másként esik, mint Szentesen, ott a rendőrség szemfüles és beleszól, sőt bele is játszik a dologba.

Igy esett, hogy a rendőrség a tüntetés két főkolomposát elfogta és kérdőre vonta. Személyazonosságuk megállapításánál pedig valami fölöttébb nevelésig turpizásig tűnt ki — az, hogy a tüntetés egyik rendezője és főkolomposai senki más, mint Horváth Gyula inasa, a másik pedig egy ártatlant, felültett bolton-inas.

És azóta Budapest, de az egész ország kacagja a csúfosan felsült reklám-tüntetést.

Újdonságok.

Szentes, 1891. október 11.

— **Elhalasztott gyűlések.** A vármegye igazoló-választmányának tegnapi egybehívott gyűlését, melyen a legelső adót fizető névjegyzékére beadott felszólalások lettek volna elbírálandók, el kellett halasztani, mert a választmány tagjai nem jöttek össze határozatképes számban. Amennyiben pedig a virilisek névjegyzékének már a legközelebbi megyegyűlésen jogerősnek kell lennie, hogy a törvényhatóság az esetleges üresedések betöltése iránt a választás idejéig megszabhatta, ez okból a f. hó 27-ére tervezett törvényhatósági őszi évnegyedes közgyűlés is némi halasztást szenved és valószínűleg a f. hó 30-án lesz megtartva.

— **Meddő tárgyalások.** A fogyasztási adó újabb bérbevételére irányuló, tegnapi délcélt lefolyt tárgyalások a kincstár képviselő Dögl Adolf pénzügyi fogalmazó és a városi tanács kiküldöttéi között, eredménytelenek maradtak. És ez természetes is, ha tudjuk, hogy a fogalmazó úr, a kincstár nevében, 4.837 fnt 15 kr-ra csigázta fel a követelését, szemben a város által eddig fizetett 38.000 fnt bérösszeggel. A kincstár képviselője Szeged irányában is ilyen felszámított követeléssel lépett fel és a tárgyalás ott is eredménytelen maradt, sőt ott el is határozatott, hogy az esetre, ha a követelésből jelentékeny engedményt nem tesz a kincstár, a város nem is veszi bérbe a fogyasztási adójavalmat. Nálunk a tanács kiküldöttéi felajánlották ugyan az eddigi 38.000 fnt évi bérösszeget újabb 3 évre, de egyuttal kimutattak adatokkal, hogy ez a javadalom ennyit sem ér, mire a fogalmazó úr megígerte, hogy a város ajánlatát a pénzügyigazgatóság útján fel fogják terjesztetni a pénzügyminiszter elhatározása alá. A tanács pedig a legközelebbi közgyűlés elé terjeszti majd a tárgyalás eredményét. Tegnapi délután — mint értesülünk — a kincstár képviselője a helybeli cukor-elárúsítókkal és sörkimérőkkel is folytatott tárgyalásokat, de túlkövetelésein ezen tárgyalások sikere is megtört és mi eredményt sem ért el.

— **Vasúti gyűlés.** Szentes város vasúti-ügyi bizottsága a f. hó 12-én délelőtt gyűlést tart a polgármesteri hivatalban.

— **Változás az államépítési hivatalnál.** Lapunk legutóbbi számában hírt adtunk arról, hogy a kereskedelmi miniszter vármegyénk államépítészeti hivatalához új segédmérnököt nevezett ki. Ezúttal ugyane hivatalnál bekövetkezett újabb változásról kell hírt adnunk. A hivatal főnökét, Csabey Andor kir. főmérnököt ugyanis, aki évek hosszú során át vezette vármegyénk műszaki közigazgatását, a kereskedelmi miniszter, hasonló minőségben Komáromgyébe helyezte át, míg hozzánk hivatalos utódjával, az államépítészeti hivatal főnökéül. Sebök Károly kir. főmérnök neveztetett ki Tolnamegyéből.

— **A ref. egyház gyászja.** Nagy gyászban a magyar protestáns egyháznak. Nagynevű tudós püspöke, Révész Balint, aki a tisztántúli egyház-kerület élén, mint világító fáklya állt évek hosszú során át, a f. hó 8-án, hosszas szenvedés után Debrecenben elhalálozott. A gyász jeléül a szentesi egyház központi épületén is kitűzték a fekete lobogót, mert Szentes is az elhunyt főpap egyház-kerületéhez tartozik, mely Révész Balintban feje koronáját, egyik legszebb ékét vesztette el.

— **Egy jó madár.** Ligeti Áronról szól a nóta, erről a derék svindlerről, aki annak idején a szentesi szazas küldöttségben is szerepet játszott, felutazván annak költségén az ország fővárosába, hogy ott — mint tisztes küldöttségi tag néhány hiszékeny cégtulajdonost befojon. Ez a veszedelmes svindler utjabban a budapesti rendőrség kezébe került, mely család vétsége miatt átkísérte az új törvényszéki palotába, hogy annak vendéglátó börtönében szállásolja el. De nem csupán ez a család terheli utjabban a körmönfont jómadár lelkét. Elfogatása előtt még egy furfangos csalást követett el a következő módon: Bemert egy nagyobb budapesti borkereskedésbe és ott Pollatsék Jakab szentesi borkereskedő sógorának adván ki magát, e sógora nevében és megbízásából mintegy 140 ft értékű különböző bórúrt választott ki, mondván, hogy azt azonnal küldjék le Szentesre. Ez este történt és a furfangos család másnap kora reggel azzal állított be újabb a borkereskedőhöz, hogy még az este táviratot kapott Szentesről, Pollatsék Jakabtól, amelyben sógora arra kéri, hogy az árukat ő vigye le magával Szentesre, mert sürgősen szükségesegek. A nagykereskedő gyanútlanul szolgálatra ki a vásárolt bórúrt, melyet Ligeti Áron el is vitt, bizonytal azonnal el is kótya-vetyélt, hogy pénzhez jusson. A bpesti kereskedő csak akkor jött rá, hogy ő milyen furfangos csalás áldozata, mikor a számlát Szentesre elküldte. Pollatsék Jakab arról értesítette, hogy ő nem rendelt semmit, sógora nem is járt Budapesten. A személyleírásból ismerték rá Ligetire, és így most e bűncsejt is bizonytal lakolni fog.

— **Lefényképezett rendőrség.** Andrasinokat nagy kitüntetés érte tegnap. Munkácsin Mihály az egész személyzetet lefotografálta egy csoport-képen, valószínűleg azért, hogy majdan mint Arpad apánk diszrendőrséget örökíthesse meg őket a honalapítás nagy képén, vagy hogy a párisiaknak mutassa be, milyen az igazandí-igaz magyaros Andrásgárda.

— **A nagyváradi kitüntetések.** Említettük már lapunk egyik korábbi számában, hogy az iparos-segédék nagyváradi országos munkakiállításán több szentesi iparos-segéd is kitüntetés nyert, ugyanekkor közzöltük a kitüntettek névsorát is. Most arról értesülünk, hogy a kitüntettek oklevelei és pénzbeli jutalmai már megérkeztek az iparos-ifjúsági egylet elnökségéhez és hogy azokat az

elnökség a f. hó 18-án, jövő vasárnap délelőtt 10 órakor fogja ünnepiesen átadni, mely alkalommal Petrovics Soma egyleti elnök buzditó beszédet tart. Felhívjuk e körülményre az érdekeltek és érdeklődők figyelmét.

— **Színlelési.** Mezei Béla színtársulata, Munkácsin Mihály tiszteletere, tegnap este kezdte meg előadásai sorozatát, Vidor Pál »Ingyenlélők« című népszínművével, melyet, az ugyanekkor folyó Munkácsin bankett dacára eléggé szép számú közönség nézett végig. A társulatról — az első debüt után — csak annyit mondhatunk hogy nem nagy igényű, nem nagy személyzet, de jól van összeválogatva. A szereplők otthon érzik magukat a színpad légkörében és olyan jól, élvezhető nyújtanak, mely megérdemli, hogy a közönség, rövid itt időzések alatt, partolásként részesítse őket. A behatóbb bírálatot akkorra tartjuk fenn, ha majd pár előadást látunk és jobban megismertük a társulat erőit. — Az előadást egy páholyból Munkácsin is végig nézte. — Ma este »Fehő Klári« népszínmű kerül színpadra.

— **Az engesztelődés napja.** Holnap ünneplik izraelita polgártársaink a legnagyobb ünnepüket, az engesztelődés vagy nagybőjt napját. E napon dől el — a vallásos hit szerint — minden ember egy esztendei szerencsése vagy boldogtalansága, élete vagy halála s mert nem tudni: kiről mit jegyez fel Jehova a sors nagy könyvében? adatik-e egynek vagy másnak akár a holnapot is megérni, ezért van e nap az engesztelődésnek szentelve, melyen minden zsidó megbékélt legelkeseredetebb ellenfeleivel is, hogy vele is megbékéljen az Ur. A bőjt tulajdonképpen már az ünnep előestéjén, ma este kezdődik és étlen-szomjan tart holnap esti csillag feljövételéig. És a templom ma este épp úgy, mint holnap egész nap tárva áll és megtekinthető a hívők sokaságával, akiknek ajátos imája fel a mennyekbe száll, hogy a magasságot megengesztelje.

— **Munkácsin-bankett.** Ennek nevezi a társas-vacsora belépője azt a szép ünnepet, melyet tegnap este a kaszinó rendezett a Kaszálló nagytérben, a körülményben időző kitünő festőművész tiszteletere, maradjunk hát e nevezés mellett, annyival inkább, mert bármi nevet adnánk is neki, az az egy kétségtelen, hogy kitünően sikerült. A dusán terített asztalokat mintegy 200 főre tehető díszes társaság foglalta el, melyben a szépnek tekintélyes számmal volt képviselve. A lakoma 8 órára volt ugyan hirdetve, de később kezdődött valamivel, mikor a mester Zsilinszky főispán és ennek szeretetreméltó neje kíséretében, a jelenlevők éljenzésével fogadva, megérkezett és a főhelyet elfoglalta. Kedélyes, derűs hangulatban, feszületlenül folyó lakoma volt ez, amelynek emlékeit bizonyára sokáig kedvesen fogják megőrizni azok, akik benne résztvettek. Természetes, hogy felköszöntőkben sem volt hiányosság, bár a mester előle kikérte, hogy ne sokat dicsőíjazzanak, mert ő nem mestere a szónak. Az első pohárköszöntőt Fekete Márton mondotta Munkácsin, éltetve benne a művészt, de kivált a magyart, aki a messze idegenben eltöltött húsz év dacára is szívvel a hazához van növe. Utána Munkácsin Mihály, kijelentvén, hogy ő nem annyira ura a szónak, mint amennyire érez, röviden megköszöntötte azt a megtiszteltetést, melyben őt Szentes közönsége részesíti és a város hőlgyeire és polgáira írt poharat. Még Tassnád polgármester, Zsilinszky főispán, Kozák György és Joó Károly tisztoztok, aztan asztalbotlás, mely után Lehota Bandi muzsikája mellett, tánc következett.

— **Fegyelmielg elmozdított tanító.** A békés-bánati ref. egyházmege esperessége, ifj. Csató Sándor elemi népiskolai tanítót, a szentesi egyházközönség egyik népiskolájában elfoglalt tanítói állásától, az ellene megéjtett pótvizsgálat alapján, elmozdította és helyettesítél az állás rendszeres betöltéséig, Végh Eszter tanítónőt, Végh Sándor, helyb. járásbírósi végrehajtó leányát nevezte ki.

— **Tíz krajcáros életbiztosítás.** Hogy mily előnye van annak a tíz krajcáros balcsent elleni és életbiztosításnak, melyet egy

bizottság nálunk a betegsegélyző és temetkezési egylettel együtt kíván életbeléptetni és megszilárdítani, ennek szép bizonyítékául szolgál az a közzőző irat, amelyet lapunk mai számában Kun Pál intéz Hoffmann Jakab kereskedőhöz. Bizony érdemes, hogy e biztosításban minél többen vegyenek részt.

— **Becületes megtalálót keres.** Mult szeptember hó 27-én, a Kisér-alji utcában egy kis fekete-puha táblájú zsebkönyv, melyben magyar és német jegyzetek vannak, elveszett. Aki megtalálja, sziveskedjék a kapitánysági hivatalba vinni, ahol illendő jutalmat kap.

— **Hirdetmény.** A vezetésem alatti szentesi kir. járásbírósnál iredesébe jött s 80 kr. napi díjjal javadalmazott díjnoki állás betöltése végett, törvényszéki elnök úr öngyóságának f. évi 2342. lán. szám alatt kelt rendellete alapján, pályázatot hirdetek s felhívom mindazokat, kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy sajátkezleg írott s kellőleg felszerelt kérvényeiket f. évi október hó 18-ik napjáig elkészítve beadják, mivel az elkészítet beadott kérvények figyelembe vételét nem fognak. Kelt Szentesen, 1891. évi október 5-én. Gaál, kir. járásbíró.

* **Budapesti Hírlap.** Olvasóink figyelmét felhívjuk a »Budapesti Hírlap« hirdetésére, mely lapunk mai számában közöltetik. Előfizetési és hirdetési összegek egyszerűen a következő cím alatt küldendők: **Budapesti Hírlap Kalap-útca 16. Budapest.**

KÖZZÖNETNYILVÁNTÁS.

Elhalt sógornóm, Dobrai Julianna a »Magyar-Francia biztosító részvénytársaság« által életbeléptetett, 10 kr. heti befizetéssel működő élet-biztosításba, Hoffmann Jakab szentesi főügyöknél felvétette magát — s a midőn f. évi szeptember 16-án meghalt — a nevezett társaságnál befizetett 5 ft 20 kr. ellenében — mai napon 121 ft biztosított összeg fizettetett ki általa. Midőn a magam részéről a nevezett társaság humanus eljárásáért és Hoffmann Jakab helybeli főügyöknak gyors intézkedéseért köszönetet mondok, — ez alkalommal nem mulasztom el, a 10 kros heti biztosítást a nagy közönségnek a legmelegebben ajánlani; — iparkodjék mindenki, Hoffmann Jakab főügyöknél őrni magát felvétetni.

Szentes, 1891. okt. 7-én.

Kun Pál m. k.

Irodalom.

»Kossuth Lajos kéme« cím alatt Székely Aladár, mint e mű kiadója, egy új regény első 4 füzetét küldte meg nekünk. Csak futólag olvassuk is át e lapokat, úgy találjuk, hogy a regény meg. várakozásnál is érdekesebb, lebilincselőbb. Rendkívül érdekesek és megbecsülhetetlen értékek benne a nagy számban előforduló új részletek, melyek még mai napig a nyilvánosság elé nem került adatokat világitanak meg, mely adatok Kossuth Lajos női kénének naplójából vétetvén, szakavatott, paratlanul ügyes feldolgozást nyertek Szathmáry Jenő, az ismert tollú írta. Oly titkok tárulnak fel előttünk, regényes előadás fényében, melyek csakis oly beavatott egyéntől származhattak, kik azokat a dicső napok tüzeiben és az események árjában gyűjtötték. Ez a regény nem muló becsü olvasmány, — maradó emléke lesz ez minden magyar embernek, mi mindazt, a mi Kossuth Lajosra vonatkozik, ugvis szent evangélium gyanánt fogadják. Az egyes füzetek ára csak 10 krajczár és minden könyvkereskedőnél, valamint könyvtügyöknél kaphatók. *Figyelmesteljék olvasóinkat arra is, hogy csak a jelen, Szathmáry Jenő által írt regény végéig és olvassák, mert a »Kossuth Lajos kéme« című, Székely Aladár által kiadott regény, a nagy számbútt kéme által vezetett napló alapján készült, — ilyen napló pedig csak egy volt az egész világon.*

Naptárak. A Pallas részv. társaság naptárából megkaptuk a következőket: 1. A magyar ember naptára 1892. évre. A naptárreszen kívül elbeszélésekkel és költeményekkel Jakab Odón, Mikszath Kálmán, Benedek Elek, és Karcag Vilmostól, az év történetével ezen

közkezdveltségü naptár rendes krónikásától, továbbá gazdasági tudnivalókkal, adomákkal és számos illusztrációval. Ara 30 kr. — 2. Az obsitos. Jökévdü kalendáriom az 1892. esztendőre. A magyar nép mulatságára, glédába állította Vitéz Hári János. Az egész naptár csupa józiü adomákból áll, temérdek képpel díszítve és ára ennek csak 30 kr. — 3. Tárca naptár. X. évfolyam, mint mindig, úgy ez évben is rendkívül díszes kiállításban, aranyozott szegélyvel jelent meg s ára 24 kr. — 4. Pallas képes családi naptára. Elbeszélésekkel, közhasznú tudnivalóval és címárral, ellátta D a r v a s Gábor. Tartalmából különösen kiemeljük a következőket: Isten választottjai, svájci történet. A szomszédék Imréje. Az év története. Közhasznú tudnivalók a házi gazdaság köréből, postai szabályok, időmutató, sorsjegyek-húzásai, névnapok betűrendben, kamattáblák, mértékek és súlyok, menetárrak Budapestről a magyar vasutak összes állomásaira. Ez utóbbi rovattal, mely eddig egy magyar naptárban se fordul elő, igen jó szolgálatot tett a naptár szerkesztésége a magyar közönségnek s ha még megemlítjük, hogy ez a naptár is tele van képekkel, akkor a 40 kr-ra szabott ár valóban csekélynek mondható. A naptárak kaphatók minden könyvárusnál és könyvkötőnél.

A tisztelt közönséghez.

Ritkán szoktam a magam személyes ügyét hirdalpa vinni, hogy ott tárgyaljam, mert azt tartom, hogy az újságíró a lap minden terület a közönség érdekének kell hogy szentelje, nem pedig személyes ügyeinek; de meg nem tartom helyén valónak, mindarra az ostoba támadásra, amit ellenem már jó idő óta untalan intéznek, reflektálni.

E támadások, arra szánva, hogy engem kütözött célotól eltereljenek, a megkezdett és szép erkölcsi sikerrel folytatott munkálkodásomtól elriasszanak, valóban szánalomra méltók inkább semmint bosszantók. Nagyon is kitetszik rajtuk a megvetésre méltó rosszakarat, mely érv ellen nem tudván érvet állítani, magánéletemet kívánja pellengérezni abban a hitben, hogy ez a közönség előtt diszkreditál.

E történet legutóbb, hogy a »Szentesi Lap« már két ízben, a f. évi 121. és 122-ik számában, az ő szokott undorító modorában, valami vásárhelyi kórház-üggyel hozakodik elő ellenem, legutóbb pláne valami cipészmeister aláírásával, akit így akarnak betanítani a hazudozás művészetébe.

Egyszer-mindenkorra megjegyzem, hogy engem sem a »Szentesi Lap«, sem az ő ponyvára szánt olesó kiadásának az ostrombásái nem bosszantanak, nem sértenek.

Könnnyű volna most is, mint már annyiszor, okmányokkal igazolnom azt, hogy ez a tiszteletre méltó (?) újság, mint rendesen, ezúttal is hazudik. Könnnyű volna igazolnom, hogy én soha sem fektüdtem betegem a vásárhelyi kórházba, tehát semmiesetre sem maradhattam ott semmiféle ápolási díjjal sem hátralekban; hanem — ha már a »Szentesi Lap« annyira megszegyenitőnek találja azt, hogy valaki kórházban fektüdjék betegem, — ami mellesleg mondva, nagyon ostoba felfogás — hát a kedviért megmondom neki, hogy ugyanis fektüdtem, vásárhelyi gyógyszerész koromban, súlyos betegem, Singer Mátvás dr. szegedi gyógykezelő orvosom határozott kívánságára, a szegedi kórház egy magánosztályában, ahol az ápolási díjat, bár a kórházból kijövetelem után — le is fizettem.

Szükségesnek láttam ezt már egyszer így nyíltan elmondani, mert életemben nem ismerék olyan időszakot, amelyet nyíltan, mindenki előtt feltárni nem mernék, vagy amelyért bárki előtt szégyenkezem kellene; szükségesnek azért is, hogy a hazugság bélyegét újból rástussem a »Szentesi Lapra«.

Ostoba támadásaira különben, ha még igaz volna is — azt felelhetném, hogy az a nyomorult szegény, akit a kényszerűség hajt betegségében valamely kórházba, akit tehát ott fizetni nem tudván, érette illetőségi helye köteles az ápolási díjat megfizetni, előttem, de minden józanul, tisztességesen gondolkozó egyén előtt is bizonyval sokkal tisztességesebb, mint azok, akik — szegénységéből

gúnyt akarván fizetni — őt nyilvánosan meghurcolják e miatt.

És ha még hozzá olyan helyen jelen meg az ilyen ostoba gúny, mint a »Szentesi Lap«, amelynek bizonyára nem 46 firt, hanem ki tudná menni ezerre menő fizetetlen adóssága van, hát akkor az ilyen támadás ezen fölül a legnagyobb mértékben megvetésre méltó is.

Ha a »Szentesi Lap« magánügyekbe akar erőszakosan avatkozni, jól teszi, ha a maga háza előtt söpör, mert talál ott elsöpreni való kórságot és adósságot annyit, amennyi 100 szegény embernek csapásul és vagyonul is elég volna.

Ennyit egyszer-mindenkorra az ostoba támadásaira.

Bánfalvi Lajos.

CSABNOK.

Csataképek.

(Részletek a „Szabadságharc emlékeinek“ kiállításából.)

Sok jelenet maradt megörökítve nemcsak írásban, de képmen is a dicső napokból. Mennyi emlék, melyeket a kegyelet híven őriz.

A nagyérdékü kiállításban, mely a szabadságharc emlékeit összegyűjtve, méltó zárandók helye úgy a főváros hazafias népének, mint a fővárosban megfordulnak minden vidéknek, kiváló helyet foglalnak el a csataképek.

Számos egykorú festmény, domborművi kép, metszet és rajz örökíti meg a szabadságharc csata-jeleneteit. Történelmi érdekü emléktárgyak ezek mind.

Megelevenednek szemünk előtt a bevezető harcok, melyeket vérkeresztségben még nem részesült honvédek vívtak a ráccokkal. 1848. július 11-én kaptak a szerbek az első leckét Versecnél, hol vad futásban kerestek menedéket. E csataképhez sorakozik a rác Knicanin tábornok és seregének úgy domborművi, mint színezett képe, melyek a római sáncoknál állást foglalt pártütők táborát ábrázolják nagy hűséggel. Meg van örökítve az 1849. június 7-iki csata is a római sáncoknál, mely egyike volt a legvéresebbeknek.

Az 1848. dec. 30-án vívott moóri csata több részletét ábrázolják könyomatú s színes rajzok. A reánk végzetes kimenetelű csatát Perczel Mór tábornok, 5620 ember és 24 ágyúval vívta, Jellásich 16000 embere és 52 ágyúja ellen. Azonfelül az ellenség készületlenül lepte meg a magyar sereget. Moórnál is hősiessen harcoltak a micink — monda a napokban a kiállításban Klapka tábornok — csakhogy kevesen voltak.

Egész sorozata a képeknek tünteti fel Schlick osztrák tábornok téli hadjáratának részleteit. A verpeléti, tarcali stb. ütközetek sokszorosan meg vannak örökítve, persze német forrásból. Ugy látszik, Schlick valódi reklám — generális volt, ki nem késett az utóvilág számára különböző harci pozitív-rakban hátrahagyni armását, mert az bizonyos, hogy az ő alakja hűven mindenütt fényképezve.

Az erdélyi olahok kegyetlenkedését, Szeremky rajza után, a magyar emigránsok által kiadott s a zalatnai vérfürdőt ábrázoló képe tükrözi vissza. 1848. október 14-én mérszárítottak le a havasi dőczök 640 zalatnai menekülő lakost. Ez igen ritka kép, miután a német kormány minden példányt megsemmisített, melyet csak megkaparíthatott.

Bem erdélyi hadjárata sem maradt megörökítlenül. Győzelmes vonulása közben Kolozsvár felé, megtámadtatván, a támadást visszaveti s eközben csik el Geramb osztrák

alezredes, mely jelenet képmen látható. Az 1849. márc. 2-án vívott győzelmes megyesi ütközet, Nagyszében ostroma és bevételé Bem által, szép rajzok. Megragadó szépségü s pompás kivitelü olajnyomat »Bem a piskii hidon.« Itt vívták honvédek a leg-hősiesebb kitartással, küzdelmüket 1849. febr. 1-én. Reggel 8 órákor kezdődött a csata, melyben Puchner vezérlete alatt 11.000 osztrák katona 40 ágyúval harcolt Bem 7.000 embere és 28 ágyúja ellen. Délutáni 4 órákor már futásnak kezdtek credni honvédek, de Bem szava, ki megállásra bírja őket a Sztrigy felett elvezető hídna s ki felkiált: »Ha e hid elveszett, Erdély is elveszett«, újra támadásra vezeti őket. És mire beállott az alkony, a császáriak teljesen visszavertek.

Az 1849. február 5-én vívott branyiszközi ütközet a szabadságharc egyik legfényesebb fegyverténye s gyönyörűen van leírva és adva. Görgői magja írja: »Branyiszkót megrohanni, akkor annyit tett, mint a bikát szarván ragadni«. De seregére nézve a branyiszközi harcot a »lenni és nem lenni« kérdésének tartja, mert mögötte is ellenség állt, előtte pedig Schlick egy megedzett és bátor hadsereg élén. A feladat hősiessen lón megoldva. Gulyon ezred vezérlete alatt a turóci és zólyomi zászlóaljok vakmerő elszántággal verték ki állásaikból az ellenséget. Egykorú festmény örökíti e fényes harci jelenetet.

Nagy méretü, szép festmény, mely azon jelenetet ábrázolja, midőn a vörös sapkások Szolnoknál halálmegvetéssel rohannak a gyilkos ágyútübbe és szuronnyrohammal foglalják el az osztrák ágyúkat.

A tápió-bieskei, kápolnai stb. csaták részletei szintén láthatók. Gyönyörű kép a szolnokai ütközet rajza, melyet Szeremly képe után a magyar emigránsok adtak ki.

A Komárom vára körül vívott harcok s a vár ostroma is számos képmen ben mutatva. Budapest ostromát és bevételét szintén számos képmen látjuk. Nagyon sikerült nagy olajfestmény és nagy könyomatú hí ké ábrázolja Budapest bevételét. Henczi osztrák tábornok megsebesülése is fel van tüntetve.

Rajzban látható a győri csata is, melyben az ifjú császár is résztvet.

Az orosz hadsereg felvonulását, táborozásukat is örökítik rajzok.

Egész csoport kép adja vissza a világoi fegyverletét szomorú jelenetét.

Ime, mennyi sok megtekintésre méltó drága emlék, melyek visszavarázsolják szemünk elé elmúlt idők nagy eseményeit.

E szük tárcakeretben csak futólagos, szük vonásokban sorolhattam fel egyes kikapott részleteket, az e nembem is szerfelett gazdag, rendkívül érdekes kiállítás megtekintése elégítheti csak ki a tudnivalókat és érdeklődöt.

Sarkady Elemér.

KÖZGAZDASÁG.

Vessünk-e vagy ne?

Mit tevő legyen a gazda a jelen rendkívüli szárazságban? A kukoricatörés, a szüret bevégeződött s itt az ideje az ősi szántás-vetésnek. Sok gazda habozik szántson-e vessen-e, vagy várja be az esőt? A föld annyira száraz most, hogy a mag csírázásától tartani nem lehet, föltéve, hogy a csírázott magot kellőképp kiszáritottuk. A ki nem pácolja a búzát, mi különben a gazda tudatlanságával vagy csökönységével azonos, miután a hosszú tapasztalás teljesen bebizonyította, hogy az üsözlöt biztosan csakis a pácolás öli meg, az a száraz magot biztosan vetheti. Említém,

hogy a mag csirázásától a föld jelen állapotában félni nem lehet, baj ugyanis mindenkor, ha a mag éppen csak kicsirázni képes, mert ebben a stádiumban, ha hamar kellő nedveséget nem kap, csirája teljesen kiszáradhat s így egészben vagy részben a vetés tönkre mehet.

Hallottam több gazdától, hogy félnek vetni s így csak folytonosan szántanak mag alá. Igaz, ha a most elvetett búzát kevés cső éri, előállhat az a veszély, hogy a csirázás tökéletlen, vagy hiányos lesz; de meggondolandó az is, hogy a hosszú szárazságot hosszú őszi esőzés is felválthatja. Quid tunc? Tapasztaltam az 50-es évek egyikében, hogy a szakadatlan őszi csök miatt rá sem lehetett lépni a földekre s csak nagy kinlódással bírtuk a vetést újév körül bevégezni.

Különösen a nagyobb gazdák figyelmét hívom fel arra, hogy minden tétova nélkül vessenek, a magot pedig minél sekélyebben helyezték el a földre, nem egyedül azon okból, hogy csekélyebb csök is megáztassák a magot, hanem főképp azért is, hogy a vetés tavaszi bokrosodását minél jobban biztosítsák. Régi tapasztalt dolog ugyanis, hogy valamennyi kalászos növény bokrosodási képessége megfordított arányban áll a földtakaró vastagságával, vagyis megközelítőleg számitva, midőn a néhány milliméternyi mélységben a mag 20 mellékkalászt is hozhat, már 6 centiméter mélységben ritka esetben hajt 2—3 kalásznál többet.

Tehát félre az ingadozással. Siessünk a szántás-vetésre. Ha valahol, úgy a gazdaságban fényesen van meghazudtolva a régi közmondás: »diu delibera, fac cito,« — mert itt határozni is, cselekedni is gyorsan kell.

Rimler Pál.

Gazdászati és üzleti értesítés.

Szentes, 1891 október 10.

Gazdáinknál mély aggodalmat kelt a tartós nagy szárazság. Itt van Gál napja, itt volna ideje az őszi szántás-vetésnek, de a sziklakeményű földet szántani nem, csak karcolni lehet. Repece vetésünk — a mi kevés volt — nagyobbrészt kiszáradt.

Gabona üzletünk egészen szünetel, a hét folytán ugyan 5—10 krral javult a búza ára mmként, de a kereskedőkben nincs bátorság neki menni a vételnek, mivel nincs bizalom az árak megszilárdulásához.

Az árak következők:

- Búza mm. 9 frt 80—90 kr.
- Árpa köble 4 frt 80 kr.
- Uj kukorica köble 5 frt.
- Csőves kukorica zsákja, mely 2 veka, 1 frt 30 kr.
- Zab köble 3 frt 80 kr.
- Heremag mm. 36—38 frt.
- Szalonna mm. 50 frt.
- Hizott sertés tiszta vágásra 43—44 kr.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: Dr. Mátóffy Ferencz
Társ-szerkesztő: Bánfalvi Lajos.

Házeladás.

A Betlehem-utczában lévő I. t. 412. számú Volfinger-féle ház, előnyös feltételek mellett, szabadkézből eladó; értekezhetni a tulajdonossal.

3—3

607. v.1891. sz.

Arverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.c. 102. §. értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szentesi kir. járásbírórság 1891. évi 4854., 4856. és 4858. p. számú végzése következtében dr. Polatsek Albert ügyvéd által képviselt Wellisch Vilmos, Ugrai Mihály és Schiller Herman szentesi lakosok javára Ugrai Antal szentesi lakos ellen 898 frt 50 kr. s jár. erejéig foganatosított biztosítási és kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 435 frt 40 krra becsült bolti árucikkekből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szentesi kir. járás bíróság 4884/1891. számú végzése folytán 898 frt 50 kr. tőkekövetelés, ezeknek a végzésben jelzett napoktól járó 6% kamatai és eddig összesen 107 frt 27 krra bíróság már megállapított költségek erejéig Szentesen, a végrehajtást szüvedett üzletében leendő eszközésére 1891. évi október hó 15-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitézetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. c. 107. és 108. §. értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is fognak eladatni.

Kelt Szentesen, 1891. évi október hó 3.
VÉGH SÁNDOR,
kir. bir. végrehajtó.

2574 |tkv. 1891. sz.

Arverési hirdetményi kivonat.

A szentesi kir. járásbírórság, mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy Döme János végrehajthatónak Csücs Ferencné Lázár Juliánna végrehajtható szüvedő elleni 30 frt 18 kr. tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a szegedi kir. törvényszék (a szentesi kir. járásbírórság) területén, Szentes városában fekvő, a szentesi 938. szjt.kvbe A. 7.1288. rsz. a foglalt 11-ik tized 303. népszerűségi ház és udvarból Lázár Juliánna-t illető 1/2 ad részre, illetve a végrehajtási törvény 156. §-ánál fogva az egész ingatlanra és minden tartozékaira az árverést o. é. 872 frtban ezennel megállapított kikialtási árban elrendelte és hogy a fenntebb megjelölt ingatlan az 1891. évi október hó 12-ik napján délelőtti 9 órakor, ezen telek-könyvi hatóság helyiségeben meg tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42. §-ában jelzett árfoylam mal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes érték papirban letenni, avagy az 1881. LX. t. c. 170. §-a értelmében a bánapúznék a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Szentesen, a kir. járásbírórság tki hatóságánál 1891. évi július hó 27 napján.

TEMESVÁRY,
kir. aljárásbiró.

Bárki lehet egyéves önkéntes.

Azon ifjak, kik a megkívánt iskolákat nem végeztek, előkészültségük és foglalkozásukra való tekintet nélkül megszerezhetik az egyéves önkéntesi jogot, ha még sor alatt nem állottak.

Programm ingyen és bérmentve.

Lichtblau Albert

egyéves önkéntesi tanfolyama Debreczenben.

„Teringettét, bajtárs — mindig olyan vadonat új az egyenruhája, rengeteg pénzt adhat a szabójának!”
„Söt ellenkezőleg! Régente igen! — Most azonban **benzolinár** vettem és ezzel legényem mindig tisztán tartja az egyenruhákat — rengeteg megtakarítás!”
„Benzolinárt? Ugyan mondja, miféle csudaszor az?”
Benzolinár, hatóságilag védve, eltávolítja a pecséteket bársonyból, selyemből és kelméből stb., anélkül, hogy azok szövetét vagy színét legkevésbé is megtámadná. Tisztítja az egyenruhák hajtókáit, aranyat, elefántcsontot stb., stb., szóval: nem hiányozhat egy háztartásban sem.
Benzolinárt a legtöbb droguistánál kapni eredeti üvegekben 60 krért.
Roloff Vilmos
5—2 vegyeszeti műterme, Lipcsében.
Ausztria-Magyarország bizományi főraktára:
Reiner Ferenc és Lipót
gyógyanyag-kereskedése, Budapesten, király-útca 41.

Üzleti jelentés.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség szives tudomására hozni, hogy a

H. Szabó Sándor-féle

(nagyságos Stammer Sándor úr házában)

fióküzletet saját számlámra átvettem.

Üzletemet vas- és fűszer-árúkkal minden tekintetben megelégedőleg berendeztem.

A nagyérdemű közönség pártfogását kérve

3—1

mély tisztelettel

ifj. Horváth István.

NYIRI GERZON

ÉRC- és FAKOPORSÓ ÜZLETÉT

mindennemű — a temetkezéshez szükséges hozzávalókkal a legdúsabban felszerelte.

Temetkezési vállalatát akként rendezte be, hogy kívánatra az egész temetés rendezését, egyszerű bejelentés után, magára vállalja, azt a legjutányosabb árban teljesíti és ezen fölül a nála vásárlóknak, vagy általa temetést rendeztetőknek, új gyászokocsiját, mely a városban a legdiszesebb, lovakkal együtt díjtalanul engedi át.

Budapesti Hírlap

Mindenki, aki alkalmazást keres vagy alkalmazást adhat a „BUDAPESTI HIRLAP”

apró-hirdetéseit

által nélkülözheti a közvetítőket.

Régi dolog, hogy a közvetítés sok pénzbe kerül és a viszonyokat egyáltalán tekintve, gyakran fordul elő, hogy a költséges közvetítés dacára sem az alkalmazást kereső nem jut könnyen helybe, sem az alkalmazást adó nem kap könnyen megbízható embereket. Oka ennek főleg az, hogy a munkaadó és munkakereső, a vevő és az eladó, nem érintkeznek közvetlenül. A közvetlen érintkezésre pedig manap alig van hathatósabb eszköz, mint egy elterjedt lapban való hirdetés, a „Budapesti Hírlap” apró-hirdetési rovata pedig naponta legkevesebb 90.000 ember által olvastatik. (A lap naponta 30 000 példányban jelenik meg; legkevesebb három olvasót lehet számítani egy lapra.) Kereskedő, aki könyvetet, irodatizet, gyakorlatot keres, vagy viszont azok, akik hasonló alkalmazást keresnek; a gazda, aki kasznárt, ispánt, vagy gazdasági gyakornokot keres és viszont akik ajánlkoznak; a háziasszony, aki szakácsnét, szobalányt, dajkát, cselédlányt keres és hasonlóan szolgálók, akik helyet keresnek; birtokeladók, birtokbérlők, házadatok, házvétel, nevelő, nevelőnői, gazdaszónyi és egyéb pályázat, lakáskiadás és lakásbérbevétel hirdetések. szótval az életszükséglet minden fázisában könnyen és olcsó pénzen a

Budapesti Hírlap apró hirdetéseit

által célt lehet érni.

Családi jelentésekre, különösen

eljegyzési hírekre, hymen hírekre, esküvőre való meghívásokra, születési jelentésekre, névnap gratulációkra, gyászjelentésekre és minden efféle

közleményekre

a „Budapesti Hírlap” apróhirdetési rovata kiválóan alkalmas.

A hirdetési díjak igen olcsók. Mindannyiszor, a háznyor a hirdetés megjelenik, egy-egy szó két krajcárba kerül, vastagabb betűvel négy krajcár. Címvel ellátott hirdetéseknek még egy-egy hirdetés után 30 kr. kinstári bélyegilleték külön jár. Ha a cím nincsen kitéve, hanem a hirdetés úgy szól, hogy „Cím a kiadóhivatalban megtudható”, akkor bélyegdíjat nem kell fizetni. A kiadóhivatal ilyen esetben minden díj nélkül megmondja a kérdészködőknek az illető címet, sőt vidékre díjtalanul levelez is, ha a kérdészködő a posta-bélyeggel beküldi. Helyben a hirdetések a kiadóhivatalban vétnek föl kézpénzen, vidékről a pénz legalkalmasabban postautalványon lehet küldeni. A „Budapesti Hírlap” előfizetési ára negyedévre 3 frt 50 kr., egy hónapra 1 frt 20 kr. A cím egyszerűen „Budapesti Hírlap Kalap-útca 16.”

Egy kis bolthelyiség

és egy

butorozott különbejárati szoba

azonnal kiadó. Értekezhetni ez iránt Weisz Bernátnéval.

Pályázat körvendégloői állásra.

A Szentesi polgári olvasókörben a f. hó 24-én megüresülő körvendégloői állásra, egyelőre a jövő 1892. évi april. 24 ig terjedő időre ezennel pályázat nyitattik. Az ezen állást elnyerni óhajtok tartoznak pályázati kérvényeiket f. hó 18-ig alulírott nál beadni, hol az ezen állással járó föltételek is megtudhatók.

Szentesen, 1890. okt. 10.

Balazsovits Norbert,
körloőiök.

Fogbajosok szives figyelmébe!

Van szerencsém Szentes város és vidéke t. közönségének heces tudomására hozni, hogy lakásomon (I. t. 307. sz. házamban) a mai kor igényeinek teljesen megfelelő fogászati műtermet rendeztem be.

Naponkint 1—4 óráig külön fogászati rendelést tartok és nemcsak fog- és gyökzuhást és a fogak plombálását (arany, ezüst és email) végezem, hanem úy egyes műfogakat, mint teljes fogsorokat a legnagyobb tökéletességgel készítek.

Ezenkívül azon kellemes helyzetben vagyok, hogy foghúzásokat altatással is végezek, melynél a fogak kihúzása teljesen fájdalom nélkül történik.

Magamat a t. közönség szives bizalmába ajánlván, maradtam

Szentesen, 1891. aug. 18-án tisztelettel:

10

MED. UNIV. DR. CZUKERMANN SOMA.

KÉPES CSALÁDI LAPOK

Szépirodalmi és ismeretterjesztő képes hetilap.

Szerkeszti: Dr. Tolnai Lajos. Főmunkatárs: Dr. Várdai Antal.
Felelős szerkesztő és kiadóulajdonos: Dr. Murányi Ármán.

Előfizetési ára:

a „Hölgyek Lapja” című dívat-melléklettel s a Kegény-melléklettel együtt:

Egész évre 6 frt. Félévre 3 frt. Negyedévre 1 frt 50 kr.

A „Képes Családi Lapok” című heti lap új negyedebe lép. A magyar szépirodalomnak e hatalmas tényezőjét, a magyar művelt családok e szellemi kincsét még a következő írók és írókné támogatják: Jókai Mór, Lauka Gusztáv, Rudnyán-zky Gyula, Dalmady György, Mikszáth Kálmán, Komocssy József, Temérdek (Jeszenszky Danó), dr. Prem József, dr. Sziklay János, Incedy László, Palágyi László, Erdőy Dániel, Dengi János, Tölgyesi Mihály, Vértessy Gyula, Méry Károly, dr. Murányi Ernő, Petri Mór, dr. Roditzky Jenő, Csorba Palotai Ákos stb.; Benitzky-Bajza Lenke, Büttner Lina, Nagyvárady Mira, Kuliffay-Benitzky Irma, Harmath Lujza, Hevesiné-Sikor Margit, V. Gaál Karolina, Kariovszky Lida, Mericzay-Karossa Irma, trszike, stb.

A „Képes Családi Lapok” az összes szépirodalmi képes heti lapok között a legelőkelőbb, legváltozatosabb. Tartalma az irodalom minden vállját felöleli; képei a jelen eseményeit s a legfrissebb festők műveit mutatják be.

A „Hölgyek Lapja” című havonként kétszer megjelenő dívatmelléklete a legújabb dívatképeket hozza s e mellett a magyar háziasszonyok valóságos szellemi titkára, a menyiben a nevelés, az egészség, a gazdaság, a kertészet, a háztartás s a konyha terén nincs olyan titok, a melybe hölgyeinket be ne avatná!

Regénymelléklete külön beavatkozó négy kötet érdekes regénnyel ajándékozza meg évenként az előfizetőit.

A „Képes Családi Lapok”-nak még a zöld borítéka is tele van mulató közleményekkel, humoros apróságokkal, sakk-, kép-, szám-, kocka- és pont-talányokkal és szórjérvényekkel, melyeknek megfejőli értekes jutalmakat kapnak.

A „Képes Családi Lapok” gazdag tartalma és számos melléklete dacára mégis a legolcsóbb szépirodalmi képes heti lap: éppen azért bizton számíthatunk minden honfit és honleány, minden magyar család támogatására és pártfogására.

Mutatványszámokat ingyen és bérmentve küld a kiadóhivatal mind azoknak, a kik eziránt legelőszérűbben levelező-lapon hozzáférődnak.

A t. az egész évre szóló hat frt-nyi előfizetési összeget 10 krajcár csomagolási és postaszállítási díjjal együtt egyszerre beküldi, annak 4 regényre és a t. 3 frt előfizetési összeget és 30 kr. e csomagolási és postaszállítási díjjal együtt egyszerre beküldi, annak két eredeti regényt küld ajánlván jutalmul.

Aki 3 új előfizetőt gyűjt s az előfizetési összeget egyszerre beküldi, annak elismerésül egy dízes emléktárgyat küld a kiadóhivatal.

Megrendelhető postautalványon minden postahivatalnál és minden könyvkereskedésben.

Előfizetéseket (a hónap bármely napjától) elfogad a „Képes Családi Lapok” kiadóhivatala Budapest, Nagykorona-útca 20. szám.

Teljes számú példányokkal még mindig szolgálhatunk.

5-5